

en tidligere Regering, der har indledet disse Forhandlinger, saa vidt jeg erindrer paa Sveriges Anmodning, og har sat det i Scene. Det er nu faldet i den nuværende Regerings Lod at føre denne Sag ud i Livet, og det kan for saa vidt kun tjene til Ære for begge Regeringer. Jeg skal anbefale, at man tiltræder Forslagene.

Schovelin: I Overensstemmelse med de Ytringer, som faldt fra det ærede 19de (Jefsen Christensen) og det ærede 13de tingvalgte Medlem (Martin Olsen), maa ogsaa jeg paa mit Partis Vegne udtale vor Glæde over dette nye Vidnesbyrd om, at der i de nordiske Lande hersker en fælles Følelse af, at heroppe i Norden bør Folkene leve et fredeligt og fordrageligt Samliv. Et nyt Instrument til at lette dette Samliv er det jo, der her foreligger Forslag om. Tillige vil man derigennem paa naturlig Maade aflaste Forbundsraadet. Det vil maaske ogsaa se mærkeligt ud, om man, naar saadan Forligsprøvelse skal finde Sted, i det hele taget skal behøve at gaa til Forbundsraadet — her i Norden maa vi dog kunne ordne vore Anliggender indbyrdes. I denne Forbindelse vil jeg imidlertid gerne knytte nogle Bemærkninger til det foreliggende Forslag.

Det hedder i Art. 1, at Forligsnævnet skal træde i Virksomhed, naar det gælder Tvister, „som ikke indenfor rimelig Tid har kunnet løses ad diplomatisk Vej“. Ja, det er jo ganske mærkeligt! Her maa man uvilkaarligt spørge: Hvad er Diplomatiets Opgave? Bortset fra den paa den ene Side behagelige, paa den anden Side maaske af og til kedelige Pligt, det er ved højtidelige Lejligheder at faire acte de présence, skulde det være Diplomatiets Opgave idelig at jævne Tvistigheder. Men medens der efter Krigen har blæst en skarp Vind mod Diplomatiets, hvad der jo ikke er noget Under efter de sørgelige Resultater, som det ved Krigen viste sig, at Diplomatiets Virksomhed før 1914 havde drevet det til Verden over, saa har vi jo for vort Vedkommende ikke agtet derpaa, vi har forferet vort Diplomati og givet det bedre Kaar, og det staar daarligt til denne fyldigere udenrigsministerielle Institution, vi har skabt, at Tendensen aabenbart gaar mere og mere i Retning af at indskrænke Diplomatiets Virksomhed. Vi saa det i Grønlands-Affæren, hvor Diplomatiets blev skudt til Side for Nedsættelsen af en speciel grønlandsk Forhandlingskommission, uden at jeg vil sige, at Sagen dermed kom i bedre Hænder, end den vilde have været

i Diplomatiets — Udbyttet kunde i hvert Fald neppe blevet værre. Men nu ser man altsaa her, at man gaar ud fra, at der kan være Tvister, som Diplomaterne ikke løser, og derfor skal dette nye særlige Apparat sættes i Scene. Jeg vil da gerne spørge, hvad der egentlig ligger i det Udtryk: „indenfor rimelig Tid“. Er det sat ind for at give Diplomatiets Ild i Halen, naar det skal varetage den Opgave, som er dets egentlige Métier, nemlig at jævne Tvistigheder og opretholde en Entente cordiale mellem de fremmede Nationer og Danmark? Hvis dette er Tilfældet, kan det være udmærket, men ellers maa jeg sige, at det er et lidt besynderligt og ikke meget tydeligt Udtryk.

Hvad de andre Bestemmelser angaar, fæster man sig ganske naturligt ved den ogsaa af de tvende andre Ordførere omtalte Bestemmelse i Artikel 13, 2det Stykke, og jeg maa for vort Vedkommende sige, at jeg nærer store Betænkeligheder ved i Strid med, hvad Forbundspagten indeholder, at lade et saadant Nævn optræde ensidigt. For det første kan jeg ikke se, det skulde have nogen Betydning, at et saadant Forligsnævn, naar kun den ene Part er repræsenteret i det, afgav Betænkning og kom med Forslag; thi ønsker man fra den anden Parts Side at sabotere Forligsforhandlingen, maa det være ud fra en Stemning, som sikkert ikke bagefter vil rokkes derved, at et ensidigt Nævn, et Nævn, der er blevet ensidigt ved, at der kun sidder Repræsentanter i det fra den ene Side, udtaler dette eller hint. Derimod kan det misbruges, og nu vil jeg bede ærede Medlemmer et Øjeblik se bort fra, at det just er disse overfor os saa overordentlig venlige Stater, der er Tale om, og tage det i sin ubestemte principielle Almindelighed. Hvis man da staar overfor en Stat, hvis Selvfølelse og Suverænitetsfølelse svulmer overordentlig stærkt, hvad der jo meget ofte kan være Tilfældet med nye suveræne Stater i Mod-sætning til Stater som Danmark, der i Aarhundreder har haft Suverænetet, og hvis en saadan Stat maaske oven i Købet er blevet grebet af Ekspansionslyster og kaster sine Blikke nu paa den, nu paa hin af den anden kontraherende Parts Besiddelser og ypper Kiv og som Følge deraf gerne vil have Forligsforhandling sat i Gang, medens man fra vor Side ganske naturligt vil afvise det, saa er det da ikke saa behageligt, at de to Repræsentanter i Forening med Formanden, som vist kommer udefra, men som jo let kommer under ensidig Paavirkning og kan blive stemt i forkert Retning, naar